

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **J.**, nar. X., štátny príslušník Pakistanskej Islamskej Republiky (ďalej len Pakistan), naposledy v zahraničí bytom A., t. č. Pobytový tábor Ministerstva vnútra Slovenskej republiky R., zastúpený Centrom právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-1851-91/PO-Ž-2007 zo dňa 30.8.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/56/2010-49 zo dňa 30. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/56/2010-49 zo dňa 30. marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-1851-91/PO-Ž-2007 zo dňa 30.8.2010, ktorým odporca podľa § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky a podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu. O trovách rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu podaného opravného prostriedku a k námietke, že zistenie skutkového stavu veci je v rozpore s obsahom spisu, uviedol, že je nedôvodná. Odporca stav veci, tak ako bol zistený v aktuálnom aj predchádzajúcom azylovom konaní, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne opísal. Vychádzal z obsahov pohovorov, ako aj zo správ o krajine jeho pôvodu. Takto zistený stav veci následne vyhodnotil a vyvodil z neho právny názor, vyjadrený v enunciiate rozhodnutia. Skutočnosť, že tento právny názor odporcu nekorešponduje so stanoviskom navrhovateľa, nie je možné podľa názoru krajského súdu charakterizovať ako rozpor s obsahom spisov.

Ani námietku nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd neuznal ako dôvodnú. K neudeleniu azylu uviedol, že udelenie azylu je v zmysle ust. § 8 zákona o azyle podmienené preukázaním opodstatnených obáv z prenasledovania z dôvodu rasy, národnosti, náboženstva, zastávania určitých politických názorov či príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Je pritom vecou navrhovateľa, aby dôvody svojej žiadosti o azyl preukázal, t. j. aby uniesol dôkazné bremeno. Ak žiadateľ nepodloží svoje vyhlásenia dôkazmi, odporca pri posudzovaní žiadosti o udelenie azylu na to neprihliadne, ak bola preukázaná všeobecná nedôveryhodnosť žiadateľa. Ako to je zrejme z obsahu spisov odporcu, navrhovateľ na podporu svojej žiadosti o azyl nepredložil odporcovi jediný dôkaz, preukazujúci jeho tvrdenia, včítane nepreukázania svojej totožnosti. Ak teda odporca pri posúdení jeho žiadosti o azyl hodnotil všeobecnú nedôveryhodnosť navrhovateľa, postupoval podľa názoru krajského súdu v súlade so zákonom. Odporca v odôvodnení rozhodnutia poukázal na konkrétne rozpory vo výpovediach navrhovateľa, ktoré nie sú nezanedbateľnými a vo svojej podstate tak závažnými, že jeho vyhodnotenie navrhovateľa ako osoby nedôveryhodnej je správne. Zásadným rozporom sú dôvody navrhovateľových žiadostí o azyl v roku 2004 a v roku 2007.

V prvom azylovom konaní navrhovateľ ako dôvod žiadosti o azyl uviedol skutočnosť, že sa stal objektom únosu zorganizovaného vlastným otcom, ktorého cieľom bolo to, aby majetok jeho otca nepripadol navrhovateľovi, ale aby celý pripadol jeho novej rodine, nakoľko sa otec navrhovateľa s matkou navrhovateľa rozviedol a oženil sa s inou ženou. V aktuálnom azylovom konaní však ako dôvod žiadosti o azyl prezentoval navrhovateľ politické dôvody v dôsledku ktorých bol unesený. V oboch prípadoch bol pritom navrhovateľ riadnym a zákonným spôsobom poučený aj o povinnosti vypovedať pravdivo o všetkých skutočnostiach a dôvodoch jeho žiadosti o azyl. Podľa názoru krajského súdu už iba táto skutočnosť je dostatočným dôvodom k definovaniu navrhovateľa ako osoby nedôveryhodnej, čo v konečnom dôsledku muselo viesť k výroku o neudelení azylu. Okrem tohto zásadného rozporu prezentoval navrhovateľ v priebehu oboch konaní aj ďalšie skutočnosti, ktoré si navzájom odporujú a tak isto svedčia v neprospech navrhovateľovej dôveryhodnosti. Ide o tieto rozpory: meno a vek otca: M., 80 rokov, rozviedol sa v roku 2003 a Z., 60 rokov, nebol nikdy rozvedený; matka: U., zomrela/B., žije; súrodenci: dvaja bratia, jeden vlastný, druhý nevlastný/dve sestry, jeden brat; miesto trvalého bydliska: M.; stranícka (politická) príslušnosť: nebol členom ani sympatizantom žiadnej strany/bol členom (sympatizantom strany PPP); únos: rok 2002 (naozaj nevie kedy), trval 45 dní, podarilo sa mu ujsť/rok 2003, trval 12 dní/ k únosu došlo koncom roku 2002 (údaj v opravnom prostriedku)/začiatkom roku 2003 (výpoveď pred súdom); únos na polícii nenahlásil/únos nahlásil na polícii; okrem únosu nemal žiadne (politické) problémy/pred únosom sa zúčastnil potýčky pri politickom mítingu a členovia strany PML sa mu vyhrážali; bol členom (sympatizantom) strany "People Politic Party" (PPP), pričom správny názov tejto strany znie "Pakistan Peoples Party" (PPP); únos spojil s členmi strany "Muslim League" (ML), pričom správny názov tejto strany je "Pakistan Muslim League" (PML) - Q, resp. N; počas pobytu v Maďarsku vystupoval pod identitou: H.; trasa, resp. spôsob opustenia Pakistanu: autobus, vlak, rôzne dopravné prostriedky (Čanni Hot - Feslabád - Alma Ata - Slovensko)/autobus, lietadlo (Ahmadabád - Karáči - Lahore - Moskva - Bielorusko - Ukrajina - Slovensko); odchod z Pakistanu mu financoval strýko menom K./volal sa A.; zamestnanie: po ukončení školy (2002) pracoval ako robotník na stavbách v mieste svojho bydliska/nikde nepracoval (zápisnica z výsluchu na polícii); cestovný doklad si vybavil v Lahore/v Gujrawala; potom, ako sa mu podarilo ujsť (z miesta jeho únosu) žil bez problémov s rodičmi v A./doma sa nezdržiaval, býval u ľudí, ktorí ho zamestnali. Navrhovateľ počas svojho výsluchu pred súdom odôvodňoval tieto rozpory problémami s tlmočením keď uviedol, že pri tlmočení bol použitý jazyk hindy, ktorý v tom čase neovládal a že túto skutočnosť povedal tlmočníkovi. Túto obranu

navrhovateľa krajský súd vyhodnotil ako účelovú. Ako to vyplýva zo všetkých zápisníc z obidvoch azylových konaní, všetky pohovory boli vykonané za prítomnosti tlmočníkov jazyka urdu. Všetky strany všetkých zápisníc z pohovorov boli navrhovateľom podpísané, navyiac obsahujú jeho prehlásenie o tom, že obsah zápisníc bol následne pretlmočený do jazyka urdu a že navrhovateľ s ich obsahom súhlasí. Všetci tlmočníci, včítane tlmočníka, ktorý tlmočil v priebehu vstupného pohovoru v prvom azylovom konaní boli zákonným spôsobom vzatí do sľubu v zmysle zák. č. 382/2004 Z.z. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na obsah zápisnice o podaní vysvetlenia (OA PZ Adamov - Gbely z 27.12.2004), kde tlmočil iný tlmočník (MUDr. S.) ako tlmočník prítomný na vstupnom pohovore, konanom 10.3.2005 (A. K.), pričom obidve zápisnice sa zhodujú v dôvode odchodu navrhovateľa z Pakistanu. V obidvoch týchto dokumentoch ako dôvod odchodu navrhovateľ uviedol rodinný spor. Aj táto skutočnosť svedčí o účelovosti navrhovateľom vznesenej námietky, týkajúcej sa tlmočenia počas prvého azylového konania. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že odporcovo vyhodnotenie osoby navrhovateľa ako nedôveryhodnej je dôvodné, zákonné a teda správne. Nedôveryhodnosť navrhovateľa je v priamom a logickom súvisi s nepreukázaním dôvodov podľa § 8 zákona o azyle. Ak následne z tohto dôvodu odporca navrhovateľovi azyl neudelil, jeho rozhodnutie je podľa názoru krajského súdu v súlade so zákonom. Krajský súd ďalej poukázal na skutočnosť, že ak by aj navrhovateľ, ako radový sympatizant strany PPP bol z tohto dôvodu zadržívaný členmi inej politickej strany (čo je práve s jeho postavením v podstate nepravdepodobné) a ak by sa aj následne niečoho obával, mal možnosť sa v rámci Pakistanu presídliť do ktorejkoľvek provincie a tak svoje proklamované problémy vyriešiť, čo však neurobil. Navyiac od prezentovaného únosu do jeho odchodu uplynuli cca dva roky, počas ktorého obdobia sa neschovával a nemal žiadne problémy, teda absentuje príčinná súvislosť medzi týmto navrhovateľom prezentovaným únosom a jeho odchodom z krajiny pôvodu. Navyše, prípadné zadržívanie navrhovateľa z dôvodu rodinného sporu nespĺňa predpoklady udelenia azylu podľa § 8 zákona o azyle. Skutočný dôvod odchodu navrhovateľa z krajiny jeho pôvodu je stále neznámy.

K neposkytnutiu doplnkovej ochrany krajský súd uviedol, že predpoklady poskytnutia doplnkovej ochrany sú obsiahnuté v ust. § 2 písm. f) zákona o azyle. Navrhovateľ nebol v Pakistane trestne stíhaný a teda mu v prípade návratu nehrozí výkon či uloženie trestu smrti. Navrhovateľovo tvrdenie o tom, že bol unesený je nepreukázané a s poukazom na vyslovenú nedôveryhodnosť navrhovateľa ho teda nie je možné akceptovať, pričom iné problémy navrhovateľ neprezentoval.

Preto aj v prípade jeho návratu niet dôvodu sa domnievať, že by sa stal objektom neľudského či ponižujúceho zaobchádzania. Ako to tiež vyplýva z obsahu správ o Pakistane založených v spise odporcu, pakistanskí navrátilci, včítane neúspešných žiadateľov o azyl sa pri svojich návratoch nestretávajú so zlým zaobchádzaním. Ako tiež vyplýva zo správ, včítane správy založenej do spisu navrhovateľom, v Pakistane niet medzinárodného či vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. Skutočnosť, že v jeho niektorých provinciách prebiehajú ozbrojené strety medzi vládnymi vojskami a militantnými teroristickými skupinami nie je možné považovať za ozbrojený vnútroštátny konflikt. Aj teroristické útoky sa v prevažnej miere sústreďujú do rovnakých provincií. Navyiac ostatné provincie, včítane provincie Pandžáb odkiaľ navrhovateľ pochádza, takýto stav nevykazujú. Navrhovateľ sa teda môže bezpečne vrátiť do Pakistanu, do provincii Pandžáb, Sindh, Kašmír, Severné územia. V tejto súvislosti krajský súd tiež poukázal na skutočnosť, že všeobecná miera prípadného ohrozenia v dôsledku teroristických útokov, nedosahuje úroveň vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Krajský súd na ďalej vo svojom odôvodnení uviedol, že sa materiálom, preloženým na pojednávaní z 24.3.2011 nezaoberal, a to s poukazom na ust. § 250i ods. 1 OSP, ako aj s poukazom na skutočnosť, že bol predložený po uplynutí lehoty na podanie opravného prostriedku.

Podľa krajského súdu odporca dostatočným a zákonným spôsobom zistil stav veci, pričom jeho zistenia vyjadrené v napadnutom rozhodnutí nie sú v rozpore s obsahom administratívneho spisu, pretože odporca správne na základe takto zisteného stavu veci vyhodnotil osobu navrhovateľa ako nedôveryhodnú, pričom z tohto zistenia vyvodil logický záver o nepreukázaní dôvodov udelenia azylu a poskytnutia doplnkovej ochrany navrhovateľovi, a preto napadnuté rozhodnutie odporcu ako správne a zákonné potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom svojho zástupcu včas odvolanie, z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) OSP, pretože rozhodnutie krajského súdu vychádza z neúplne zisteného skutkového stavu veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v odvolaní uviedol, že trvá na tom, že únos, ktorému čelil predstavuje opodstatnenú obavu z prenasledovania za uplatňovanie politických práv v krajine pôvodu a tým je sympatizovanie so stranou PPP. Pre opodstatnenú obavu z prenasledovania, nie je podľa jeho názoru dôležité či už došlo k prenasledovaniu, ale má sa skôr zistiť či sa treba takého konania obávať. V prípade jeho návratu by bol jeho pobyt v Pakistane nebezpečný. Tento strach vychádza z osobnej skúsenosti navrhovateľa, keďže bol unesený, väznený a po úteku sa skrýval. Až po vybavení víz vycestoval z krajiny.

Navrhovateľ považoval konštatovanie súdu o nepreukázaní dôvodov na poskytnutie doplnkovej ochrany za nesprávne právne posúdené. Na poskytnutie doplnkovej ochrany stačí samotná hrozba vážneho bezprávia. Navrhovateľ bol unesený, väznený a podrobený neľudskému zaobchádzaniu a nemožno vylúčiť, že by sa takéto konanie neopakovalo. Navrhovateľ ďalej v odvolaní opísal niekoľko správ o krajine pôvodu.

Navrhovateľ skonštatoval, že krajský súd sa k námietke zistenia skutkového stavu veci vyjadril veľmi stručne. Podľa názoru navrhovateľa sa krajský súd nedostatočne zaoberal zistením skutkového stavu a upriamil sa len samotné konštatovanie, že „skutočnosť, že tento právny názor odporcu nekorešponduje so stanoviskom navrhovateľa, preto nie je možné charakterizovať ako rozpor s obsahom spisov“. Takéto odôvodnenie považoval navrhovateľ za nedostatočne odôvodnené. K námietkam navrhovateľa v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu, týkajúce sa nesúhlasu s vyjadreniami v rozhodnutí odporcu ako aj nesúhlasu s jeho vyjadrením k odvolaniu, krajský súd nezaujal stanovisko, ale len uviedol, že nie je možné charakterizovať ako rozpor s obsahom spisu. Ďalej sa zameril len na nedôveryhodnosť osoby navrhovateľa a porovnal rozdielne dôvody žiadosti a údaje v azylových konaniach, ktoré navrhovateľ odôvodnil nesprávnym tlmočením. Navrhovateľ nepovažoval odôvodnenie krajského súdu za dostatočne presvedčivé a dostatočne odôvodnené. Súd v rozsudku iba konštatuje, že navrhovateľ nesplnil podmienky pre poskytnutie medzinárodnej formy ochrany, ale nespresňuje akými úvahami sa riadil a ako dospel k takýmto záverom.

Navrhovateľ v odvolaní namietal, že vyhodnotenie jeho nedôveryhodnosti bolo založené na nepresnostiach v tlmočení, resp. nesprávnom tlmočení. Navrhovateľ nesúhlasil ani so zamietnutím predloženej správy ako dôkazu, pretože povinnosťou súdu je vykonať

dokazovanie v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci, nezávisle od skutkového zistenia odporcu. Touto správou chcel navrhovateľ potvrdiť nepriaznivú bezpečnostnú situáciu i po vydaní napadnutého rozhodnutia. Dokazovanie sa vykonáva až do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania, preto ho krajský súd nemohol odmietnuť z dôvodu, že bol predložený po uplynutí lehoty na podanie opravného prostriedku.

Na základe uvedeného žiadal navrhovateľ, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľ vyjadril tak, že právny zástupca navrhovateľa neuviedol vo svojom odvolaní žiadne konkrétne skutočnosti a taktiež nepredložila žiadne dôkazy, ktoré by mali mať vplyv na zrušenie rozsudku krajského súdu, a tým aj rozhodnutia správneho orgánu. Odporca preto navrhol, aby Najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. augusta 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udolí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udolí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudolí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území

Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa o krajinách pôvodu PAKISTAN, zo dňa 29.4.2008, ktorú vydal Migračný úrad Veľkej Británie, odpovede na otázky, ktoré spracoval Odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce Migračného úradu MV SR zo dňa 21.4.2008 k ČAS:MU-71/PO-Ž-2008, články slovenských denníkov z roku 2007, 2008, Informačná správa o krajine pôvodu PAKISTAN z 18.1.2010, vydaná

UK Border Agency - Pohraničný úrad Spojeného kráľovstva, odpovede na otázky, ktoré spracoval Odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce Migračného úradu MV SR zo dňa 5.8.2010, vypracované odpovede k č.p.MV-MU-61-4/PO-Ž-2010 z mája 2010, články z roku 2009 a 2010, údaje zo "Souhrnná teritoriální informace Pákistán" aktualizované zastupiteľským úradom Českej republiky v Islamabadě k 5.4.2010, písomný materiál, ktorý bol spracovaný Ligou z ľudské práva a UNHCR, Pakistanská islamská republika - Informácie o krajine pôvodu ako podklad pre rozhodovanie v procese azylového konania, predložené navrhovateľom a iné dostupné zdroje), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu.

Z administratívnych spisov vyplynulo, že navrhovateľ prvýkrát požiadal o azyl na území SR 27.12.2004 z dôvodu obavy o svoj život. Rozhodnutím č. p. MU-10195/PO-Ž/2004 zo dňa 24.3.2005 mu nebol udelený azyl a zároveň bolo rozhodnuté, že sa na neho nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia podľa § 47 zákona o azyle do Pakistanu. Krajský súd v Bratislave rozhodnutím 9Saz/30/2005-81 z 11.4.2007 toto rozhodnutie potvrdil.

Druhýkrát požiadal navrhovateľ o udelenie azylu na území SR 16.8.2007 z politických a humánnych dôvodov. Ako dôvod svojej žiadosti uviedol obavu o svoju bezpečnosť zo strany členov vládnucej Pakistan Muslim Ligue. V roku 2003 mal byť údajne unesený členmi PML a držaný dvanásť dní. Päť dní po prepustení nahlásil únos na políciu, ktorej sa nepodarilo vinníkov vypátrať. Rozhodnutím ČAS: MU-1851/PO-Ž-2007 z 12.11.2007 navrhovateľovi nebol udelený azyl, ani poskytnutá doplnková ochrana a bolo konštatované, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia do Pakistanu. Krajský súd v Bratislave rozhodnutím 9Saz 281/2007-35 z 26.9.2008 toto rozhodnutie zrušil a vrátil správneho orgánu a zaviazal ho opätovne preveriť námietky navrhovateľa, ktoré uviedol v opravnom prostriedku, objektívne ich posúdiť a komplexne vyhodnotiť v súlade s príslušnými ustanoveniami Ženevského dohovoru z roku 1951. Následne vydal správny orgán rozhodnutie pod ČAS: MU-1851-39/PO-Ž-2007 z 5.1.2009, ktorým mu nebol udelený azyl ani poskytnutá doplnková ochrana. Toto rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Bratislave rozhodnutím 10Saz 8/2009-48 z 3.7.2009. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 8SŽa 64/2009-67 z 24.9.2009 rozsudok krajského súdu zrušil

a vec mu vrátil na nové konanie s tým, že úlohou krajského súdu bolo preskúmať rozhodnutie migračného úradu v rozsahu dôvodov, ktoré sú uvedené v opravnom prostriedku. Následne Krajský súd v Bratislave rozhodnutím 10Saz 8/2009-84 z 5.3.2010 rozhodnutie správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie, pričom v novom konaní sa má správny orgán opätovne zaoberať námietkami uvedenými v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Saz 8/2009-48, a to v súlade s rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-465/07, podľa ktorého žiadateľ o doplnkovú ochranu nemusí nevyhnutne preukázať, že v krajine pôvodu je špecificky dotknutý z dôvodu okolností vlastných jeho osobnej situácii a až po objektívnom posúdení námietok navrhovateľa možno vo veci opätovne rozhodnúť.

Z administratívnych spisov ďalej vyplýva, že navrhovateľ odišiel z Pakistanu v roku 2004 autobusom do Karáči, neskôr do Lahore a lietadlom do Moskvy. Následne kamiónom cez Bielorusko do Kyjeva, Užhorodu a autom do Dunajskej Stredy, kde bol zadržaný políciou a prvýkrát požiadal o azyl. V aktuálnom azylovom konaní uviedol ako dôvody svojej žiadosti to, že sa v roku 2002 zúčastnil na zhromaždení politickej strany PPP v meste Shekhupura. Na toto zhromaždenie sa mali dostať aj členovia a sympatizanti v tom čase vládnucej politickej strany PML, ktorí rozprestrelí transparenty a mali propagovať ciele ich strany. Malo dôjsť ku konfliktu medzi zúčastnenými. Navrhovateľ nevedel uviesť dátum tohto podujatia, pamätal si ale, že došlo k mnohým fyzickým napadnutiam a útokom medzi jednotlivými členmi a prívržencami oboch strán. Uviedol, že osobne napadnutý nebol, avšak mali ho slovne presviedčať, aby sa pridal k politickej strane PML a podporoval ciele tejto strany. Koncom roku 2002 mal byť unesený. Údajne sa tento incident odohral v meste Shekhupura a mali sa ho dopustiť ľudia, ktorí pracovali pre vládnu stranu PML. Jednalo sa o troch mužov, ktorí ho vtiahli do auta a odviezli na neznáme miesto. Údajne týchto ľudí poznal z videnia. Nevedel uviesť, koľko dní tam strávil, avšak po pár dňoch sa mu podarilo ujsť. Tento incident mal nahlásiť na políciu, kde s ním bola spísaná zápisnica. Potom sa vrátil domov a koncom roka 2004 vycestoval do Lahore za kamarátom, kde si vybavil cestovný doklad aj vízum do Moskvy. Počas pohovoru upresnil, že po úteku od únoscov a následnom návrate domov si zobral veci a začal brigádne pracovať v okolí svojho bydliska. Doma sa nezdržoval. Vykonával rôznu prácu na stavbách, obrábal pôdu a býval u ľudí, ktorí ho zamestnávali. Takto žil a pracoval až do konca roku 2004, kedy odišiel za priateľom do Lahore a následne odcestoval z Pakistanu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky tým, že v prípade navrhovateľa nebolo preukázané, že bolo voči nemu vyvíjané závažné alebo opakované konanie spôsobujúce ohrozenie života alebo slobody, alebo iné konanie spôsobujúce psychický nátlak na jeho osobu, vykonávané, podporované alebo trpené štátnymi orgánmi Pakistanu, ani nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle.

Podľa názoru odporcu, vyjadrenia navrhovateľa počas druhého azylového konania svedčia jednoznačne o tom, že nečelil prenasledovaniu za uplatňovanie politických práv v krajine pôvodu, pretože vládnuca strana PML nevyvinula proti nemu žiadnu aktivitu. Sám uviedol, že ho nikto nehľadal a ľuďmi z PML nebol viac kontaktovaný. Žil a pracoval v okolí svojho bydliska bez akýchkoľvek problémov. Zo strany štátnych orgánov nečelil žiadnym problémom. Je pravdepodobné, že sa stal len náhodnou obeťou politických sporov medzi radovými členmi politických strán v Pakistane. Ak by čelil prenasledovaniu z politických dôvodov, tak by členovia PML vyvíjali na jeho osobu nátlak, či pred únosom alebo po únose. Rok 2002 bol v Pakistane rokom volebným. V októbri 2002 sa konali parlamentné voľby, a preto prebiehalo mnoho mítingov a dochádzalo k frakčným bojom medzi konkurenčnými politickými stranami. Navrhovateľ mal v čase údajného únosu 16 rokov, nemohol voliť, nebol členom žiadnej politickej strany, len s jej názormi údajne sympatizoval, teda jeho osoba nemala žiadny vplyv. Tento jediný a navyše náhodný problém žiadateľa sa podľa názoru odporcu nedá považovať za prenasledovanie jeho osoby z politických dôvodov. Už samotný pojem prenasledovania je definovaný ako závažné alebo opakované konanie. V prípade navrhovateľ ale nejde o opakované konanie a zároveň ani závažnosť tohto konania nespadá pod pojem prenasledovania. Nebol vystavený fyzickému ani psychickému násiliu, keďže aj počas únosu nedosiahlo správanie údajných únoscov takú intenzitu, že by voči nemu použili hrubé násilie, neboli proti nemu vykonávané žiadne zákonné, správne ani policajné opatrenia, nebola mu odmietnutá súdna ochrana, nečelil diskriminačnému trestnému stíhaniu ani trestu, nešlo o odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu a nešlo ani o správanie namierené voči osobám určitého pohlavia alebo deťom. Z tohto podľa odporcu jasne vyplýva, že správanie počas únosu, ktorému menovaný čelil nespadá pod pojem prenasledovanie.

Odporca považuje za evidentné, že údajné sympatizovanie s politickou stranou PPP nebolo zo strany vlády považované za politické názory, ktoré by neboli tolerované režimom. Správy o krajine poukazujú na skutočnosť, že v Pakistane sú potýčky, slovné ale aj fyzické napadnutia medzi členmi a sympatizantmi politických strán súčasťou každodennej reality a ako také nezakladajú žiadny opodstatnený dôvod na udelenie azylu na území SR. Pritom tieto konflikty nevyvoláva len vládnuca strana, ale majú obojstranný charakter.

Podľa názoru odporcu, v prípade, že sa navrhovateľ skutočne obával o svoju bezpečnosť, mohol sa pokúsiť presťahovať do inej oblasti Pakistanu, kde by mu nehrozilo nebezpečenstvo. Dôležité je uviesť, že menovaný žil od údajného únosu v roku 2002 do svojho odchodu z krajiny v roku 2004 bez akýchkoľvek problémov, preto je nepravdepodobné, že by mal nejaké problémy keby sa natrvalo usadil v ktoromkoľvek meste v krajine pôvodu. Ako uviedol, viac sa politicky neangažoval a ani na mítingy nechodil. No aj napriek tomu, že si bol vedomý toho, že Pakistan je veľká krajina, chcel ju opustiť. Preto odporca skonštatoval, že navrhovateľ volil odchod do takej krajiny, ktorá by mu mohla poskytnúť predovšetkým výhodnejšie ekonomické podmienky. Informácie o krajine poukazujú na skutočnosť, že Pakistan je chudobná a nerozvinutá krajina, ktorá desaťročia trpela vnútornými politickými spormi a nízkou úrovňou zahraničného investovania. Právo na azyl nie je právom vybrať si krajinu, v ktorej žiadateľ bude chcieť toto právo uplatniť. Zmyslom azylu je poskytnúť žiadateľovi ochranu, nejde však o ochranu pred akýmkoľvek negatívnym javom v krajine pôvodu, pretože inštitút azylu je len jednou z foriem medzinárodnej ochrany, avšak nie je univerzálnym nástrojom pre poskytnutie ochrany pred bezprávnym postihujúcim jednotlivcov alebo celé skupiny obyvateľov. Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú v medzinárodnom ako aj vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov. V krajine pôvodu navrhovateľovi nehrozí prenasledovanie z rasových, národnostných

alebo náboženských dôvodov, nezastával žiadne politické názory, za ktoré by mu hrozilo prenasledovanie a nebol ani príslušníkom žiadnej sociálnej skupiny.

Odporca nadobudol presvedčenie, že dôvody opustenia krajiny pôvodu navrhovateľa sú vykonštruované a jeho osoba nedôveryhodná. Nedokázal uviesť, kedy bol unesený a je priam neuveriteľné, aby pokiaľ sa okolnosti, ktoré uvádza skutočne stali, by nebol nikým kontaktovaný a bez problémov žil v okolí svojho bydliska až do októbra 2004, kedy krajinu bez akýchkoľvek problémov opustil. Navyše v čase údajného únosu nemal 18 rokov, nemohol voliť. Z jeho tvrdení jednoznačne vyplýva, že nemal dôvod Pakistan opustiť. Taktiež počas pohovorov uviedol iné mená rodičov aj súrodencov. Počas vstupného pohovoru zo dňa 12.10.2007 sa vyskytlo príliš veľa nezrovnalostí, s ktorými bol menovaný konfrontovaný. Ako dôvod týchto nezrovnalostí uviedol, že všetky tieto skutočnosti tlmočník len zle povedal. Oba pohovory ale boli vedené v jazyku urdu, ktorému menovaný ako sám uviedol výborne rozumie. Tlmočník, ktorý bol prizvaný k pohovoru ovláda aj jazyk pandžábský, no menovaný takú požiadavku nemal. Je vylúčené, aby tlmočník nepreložil skutočnosti, ktoré menovaný uvádzal. Taktiež počas doplňujúceho pohovoru zo dňa 5.12.2008 menovaný neuvádzal totožné informácie. Za kľúčové považoval odporca tvrdenie, že údajný únos sa uskutočnil niekedy v roku 2002, presne uviesť nevedel, avšak počas pohovoru z 12.10.2007 uvádzal rok 2003. Je priam zarážajúce, že pokiaľ menovaný zažil tak traumatizujúcu udalosť, akou únos bez pochyb je, nedokázal uviesť kedy bol unesený, ba ani počas troch vykonaných pohovorov uviesť aspoň rovnaký rok únosu. Neobstoja ani jeho vysvetlenia, že incident sa stal dávno a on si nepamätá čo robil pred mesiacom, takže spomenúť si na podrobnosti z pred šiestich rokov je veľmi ťažké. Osoba navrhovateľa preto podľa odporcu pôsobí veľmi nedôveryhodne. Aj samotná skutočnosť, že navrhovateľ bol opakovane predvolaný na vstupný pohovor a tieto výzvy dvakrát ignoroval bez ospravedlnenia, nesvedčí o jeho snahe riešiť svoj údajný problém v krajine pôvodu, ale len umelo predlžovať dobu svojho pobytu na území SR. Menovaný bol predvolaný 27.9.2007 aj 2.10.2007. Svoju neúčast' zdôvodnil až počas konfrontácie na pohovore 12.10.2007 a to nie príliš vierohodne. Údajne prvýkrát zaspal a druhýkrát si neuvedomil, že práve v ten deň sa koná pohovor, ako však ďalej uviedol mal z pohovoru veľký stres. Čo je však pochopiteľné, keďže porovnaním oboch výpovedí vyplýva, že menovaný si nepamätal základné údaje, ktoré uvádzal počas prvého azylového konania. Je zarážajúce prečo

menovaný v dvoch azylových konaniach uvádzal dva rozdielne dôvody svojej žiadosti o azyl a zároveň dôvody pre odchod z krajiny pôvodu. S konštatovaním právneho zástupcu v uvedenom opravnom prostriedku, že k nepresnostiam pri pohovoroch so žiadateľmi o azyl z krajín ako Afganistan, Pakistan a iné dochádza často a niekedy aj k zámernému zlému pretlmočeniu najmä z dôvodov osobnej animozity alebo náboženskej odlišnosti, nie je možné súhlasiť, nakoľko každý jeden tlmočník bol poučený ohľadom tlmočnickej činnosti a podpísal sľub tlmočníka. Odporca pripustil drobné odchýlky vo výpovedi, avšak v prípade menovaného sa jedná o zásadné rozpory v jeho tvrdeniach.

Navrhovateľ do Vyhlásenia pred pracovníkmi Oddelenia Azylu Opatovská Nová Ves uviedol, že o azyl žiada z politických a humánných dôvodov. Odporca uviedol, že nie je možné uňho použiť ustanovenie § 9 zákona o azyle o udelení azylu z humanitných dôvodov, na ktorý nie je právny nárok a v priebehu konania neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by k takémuto záveru viedli. Vyhodnotením jeho výpovedí jednoznačne vyplynulo, že dôvody jeho žiadosti tak, ako ich uviedol a zdôvodnil v priebehu konania o azyle možno považovať za irelevantné a neopodstatnené z hľadiska udelenia azylu na území SR.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle, pričom v prípade navrhovateľa neboli zistené dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, tak ako to vyplýva zo zákona o azyle.

K otázke poskytnutia doplnkovej ochrany odporca uviedol, že situácia v Pakistane je vážna, nedá sa ale kvalifikovať ako medzinárodný či vnútroštátny konflikt. Ako vyplýva z výpovede navrhovateľa, nikdy nebolo proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý alebo zadržaný a nemal žiadne problémy s pakistanskými štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Navyše menovaný krajinu pôvodu

opustil legálne na svoj platný cestovný doklad, na základe ktorého vycestoval z Lahore do Moskvy. V Pakistane existuje tzv. Výjazdny kontrolný zoznam, ktorý slúži na to, aby sa zabránilo vycestovaniu osôb spojených s rôznou kriminálnou trestnou činnosťou z Pakistanu. Tento zoznam funguje on-line na pakistanskom ministerstve vnútra a je napojený na medzinárodné letiská v Karáčí, Lahore, Peshaware, Islamabadé a Faisalabáde. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že menovaný nikdy nebol hľadaný štátnymi orgánmi alebo trestne stíhaný, inak by sa mu nepodarilo legálnou cestou vycestovať z Pakistanu. Zároveň treba skonštatovať, že dôvody žiadosti, ktoré menovaný uviedol počas posledného azylového konania súviseli s nepriaznivou situáciou ohľadom bezpečnosti v krajine pôvodu, kedy sa obával príslušníkov vládnucej Musharrafovej politickej strany PML, ktorými bol údajne unesený kvôli svojim sympatiám s politickou stranou PPP. V krajine existuje množstvo politických strán a zoskupení, ktoré medzi sebou vedú frakčné boje a tým sú neustále v pohybe. Politicky relevantné sú však iba tie strany, ktoré sú schopné dosadiť do parlamentu svojich zástupcov. Po voľbách v roku 2008 tvorí koaličnú väčšinu práve strana PPP. Preto akékoľvek obavy zo súčasného návratu menovaného do krajiny pôvodu možno považovať z tohto pohľadu za irelevantné. Okrem toho, menovaný tak v minulosti, ako aj v súčasnosti, ak má akékoľvek obavy o svoju bezpečnosť zo strany členov PML, môže svoju situáciu vyriešiť vnútroštátnym presídlením do hociktorej inej časti krajiny. Sloboda pohybu po krajine je ústavou a zákonmi garantovaná a v praxi aj funguje, až na isté obmedzenia. Navrhovateľ žil od údajného únosu v roku 2002 do svojho odchodu z krajiny v roku 2004 bez akýchkoľvek problémov. Pracoval brigádne v okolí svojho trvalého bydliska, viac sa na politických zhromaždeniach strany PPP nezúčastňoval a taktiež viac nebol kontaktovaný ľuďmi z PML. Preto je nepravdepodobné, že by mal nejaké problémy po tom, čo by sa natrvalo usadil v ktoromkoľvek meste v krajine pôvodu. V tejto súvislosti odporca ďalej skonštatoval, že je síce pravdou, že v Pakistane dochádza k častým samovražedným útokom ako aj iným ozbrojeným akciám militantných islamistov, tieto však nepokrývajú celé územie Pakistanu a nemožno v súvislosti s nimi hovoriť o vnútroštátnom ozbrojenom konflikte. Takého útoky nebývajú namierené voči konkrétnym civilistom a nikdy neboli vedené voči menovanému samotnému. Vypracované odpovede, ktoré zabezpečil 5.8.2010 Odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce poukazujú na skutočnosť, že väčšina členských štátov Európskej únie vracajú neúspešných žiadateľov z Pakistanu do krajiny pôvodu. Odporca sa v novom konaní zaoberal aj rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-465/07, ako mu to krajský súd určil vo svojom rozsudku.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 až § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné považovať za správny záver správneho orgánu i krajského súdu, že navrhovateľovi sa pre rozpory vo výpovediach, ktoré odporca identifikoval a ktoré ani podľa odvolacieho súdu nemohli byť považované za nepatrné, resp. omylom vysvetlené nejasnosti, nepodarilo preukázať opodstatnené obavy z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákone o azyle.

Nedôveryhodnosť tvrdení navrhovateľa pre ich rozpornosť, objektívne znemožnila odporcovi zistiť u navrhovateľa nielen podmienky pre udelenie azylu, ale aj podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany. Za správny a zákonný naviac považoval odvolací súd záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, pretože dôvody navrhovateľa nebolo možné považovať za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle.

Prvostupňový súd sa podľa názoru odvolacieho súdu vyjadril ku všetkým námietkam obsiahnutým v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu. Odvolací súd sa s jeho právnym názorom stotožňuje a v podrobnostiach na dôvody obsiahnuté v rozsudku prvostupňového súdu odkazuje.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 23. augusta 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová